

Мешко съ радост забелязваше какъ наистина денътъ ставаше по-голѣмъ и по-голѣмъ. Снѣговетъ се топѣха и затрупаниятъ Мешковъ аеропланъ почна да се показва. Всѣки денъ Мешко отиваше при него, разглеждаше го отъ всички страни и много се радваше, като виждаше, че никжде не е рѣждясалъ.

Единъ день, когато снѣгътъ се поизчисти и земята почна да се показва тукъ-тамъ, Мешко заяви, че ще продължи пѣтуването си. Той прибра Таралежко въ дѣното на аероплана, уви се съ топлатата мечешка кожа и подпали мотора. Всички ескимоси, малки и голѣми излѣзоха отъ колибитѣ си, да изпратятъ храброто момче. Мешко се сбогува съ всички, благодари на главатаря за гостоприемството и, когато вече се готвѣше да литне, предъ аероплана застана Лифи, протегна ръце къмъ Мешко и рзаплаканъ каза :

— Прости ми, Мешко, азъ съмъ лошъ, азъ искахъ да ти запалѣ аероплана, а ти ми прости.

Мешко, развълнуванъ, грабна разкаяното ескимосче, цѣлуна го по бузата и му рече :

— Прощавамъ ти, Лифи, ще си спомнямъ за тебе, а когато си отида дома, ще те повикамъ, ако обичашъ, да дойдешъ при мене!

— Повикай ме, — отвърна ескимосчето, — азъ искамъ да ти слугувамъ до края на живота си.

Мешко цѣлуна още веднажъ разкаяното момче, качи се на аероплана, хвана здраво кормилото и полетѣ. Дълго махаха съ ръце и съ шапки ескимоситѣ следъ него, додето най-после тѣ и цѣлото село се изгубиха отъ Мешковия погледъ.

Аеропланътъ летѣше надъ безкрайнитѣ бѣли полета. Следъ дълго летене, Мешко забележа, че подъ него се простира голо ледено поле. Студътъ ставаше все по-остъръ. Аеропланътъ се покри съ скрежъ, а моторътъ почна да работи много трудно.

— Да вървя ли още напредъ, или да се връщамъ? — колеба се за минутка нашъ Мешко, но веднага се засмѣ на страха си и си рече :

-- Какъ, да се връщамъ ли? Напредъ и напредъ — стигнахъ ли веднажъ до тука, ще стигна и до полюса.